

Sygn. akt III AUa 1423/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grażyna Horbulewicz (spr.)
Sędziowie:	SSA Grażyna Czyżak SSA Barbara Mazur
Protokolant:	st.sekr.sądowy Wioletta Blach

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2017 r. w Gdańsku

sprawy B. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do świadczenia przedemerytalnego

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 25 maja 2016 r., sygn. akt VII U 581/16

oddala apelację.

SSA Grażyna Czyżak SSA Grażyna Horbulewicz SSA Barbara Mazur

Sygn. akt III AUa 1423/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 marca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił B. K. prawa do świadczenia przedemerytalnego w związku z brakiem uprawnień – bowiem po ustaniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących pracodawcy podlegała ona ubezpieczeniom z innego tytułu tj. umowy zlecenia.

Odwołanie od powyższej decyzji wywiodła ubezpieczona wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie jej prawa do żądanego świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 25 maja 2016 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał B. K. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 13 lutego 2016 r. Uzasadniając swoje stanowisko Sąd wskazał, że ubezpieczona, urodzona (...), w dniu 12 lutego 2016 r. złożyła w organie rentowym wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego.

W toku postępowania administracyjnego ubezpieczona udowodniła staż w wymiarze 39 lat, 10 miesięcy i 27 dni okresów składkowych.

W okresie od 11 maja 1976 r. do 30 czerwca 2015 r. B. K. była zatrudniona w (...) sp. z o.o. w B. (poprzednio do 21 sierpnia 2000 r. w (...)/E. w T.) na stanowiskach robotnika magazynu, referenta ds. administracji, starszego referenta ds. transportu, referenta ds. transportu, referenta ds. socjalnych, samodzielnego referenta ds. socjalnych, księgowej-wydawcy, magazyniera-brygadzysty, samodzielnego pracownika magazynowego, operatora terminalu i komputera oraz pracownika magazynowego.

Stosunek pracy wnioskodawczynie ustał z dniem 30 czerwca 2015 r. na mocy porozumienia stron z przyczyn nie dotyczących pracownika.

Następnie w okresie od dnia 1 do 10 lipca 2015 r. ubezpieczona była zatrudniona w tym samym zakładzie (...) sp. z o.o. w B. na podstawie umowy zlecenia. Z powyższego tytułu była zgłoszona do ubezpieczenia społecznego oraz zdrowotnego (kod (...)).

Od dnia 13 lipca 2015 r. wnioskodawczynie jest zarejestrowana w Powiatowym Urzędzie Pracy w T., jako bezrobotna, z prawem do zasiłku od dnia 13 lipca 2015 r., a 180 dni pobierania zasiłku upłynęło w dniu 9 stycznia 2016 r.

Do 2 lutego 2016 r. ubezpieczona nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych.

Na kanwie tak poczynionych ustaleń pozwany wydał zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzję, którą odmówił wnioskodawczynie prawa do emerytury pomostowej

Analizując trafność decyzji pozwanego, przy uwzględnieniu treści przepisów art. 2 ust. 1 pkt 2, art. 2 ust. 3 oraz art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2013 poz. 170 j.t. ze zm.), Sąd zważył, iż ubezpieczona wykazała wymagany okres uprawniający do emerytury, zaś wymagany wiek 55 lat ukończyła przed złożeniem wniosku, tj. (...). Nadto Sąd wskazał, że upłynął również 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, w którym to okresie B. K. nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych – co potwierdza stosowne zaświadczenie z Powiatowego Urzędu Pracy w T. z dnia 02 lutego 2016 r. Niewątpliwie także wnioskodawczynie była zatrudniona u ostatniego pracodawcy przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, pozostaje zarejestrowana jako bezrobotna, a nadto złożyła wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez Powiatowy Urząd Pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Wobec bezspornego stanu faktycznego ustalić jedynie należało, czy przesłanki wskazane w art. 2 ust. 3 ustawy przedemerytalnej dla uzyskania prawa do świadczenia winny być spełnione w określonej kolejności – tj. czy warunkiem przyznania świadczenia emerytalnego jest podleganie ostatnio, przed nabyciem prawa do zasiłku dla bezrobotnych, ubezpieceniom społecznym z tytułu stosunku pracy rozwiązanego z przyczyn wskazanych w art. 2 ust. 1 tejże ustawy (jak wskazywał pozwany) – czy też wystarczające jest spełnienie przesłanek z art. 2 ust. 1 i 3 ustawy w zakresie wieku, stażu pracy, ustania stosunku pracy z określonej przyczyny po stronie pracodawcy oraz pozostawania bezrobotnym po wykorzystaniu 180-dniowego okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych, bez względu na kolejność pomiedzy ich spełnieniem (jak podnosiła skarżąca).

Rozważając powyższe, Sąd zważył, iż ani art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, ani inny przepis tej ustawy nie posługuje się warunkiem: „pozostawania w stosunku pracy bezpośrednio przez nabyciem statusu osoby bezrobotnej”, co oznacza, że zawarcie umowy zlecenia po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy nie ma znaczenia z punktu widzenia warunków opisanych w treści art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 maja 2009 r., III AUa 5014/08). Z literalnej wykładni powołanego przepisu wynika, iż warunkiem uprawniającym do uzyskania świadczenia przedemerytalnego jest pobieranie zasiłku dla bezrobotnych przez okres co najmniej 6 miesięcy, a ustawodawca nie sprecyzował kolejnego wymagania, że ten 6-miesięczny okres nieprzerwanego pobierania zasiłku dla bezrobotnych powinien przypadać po rozwiązaniu „ostatniego” stosunku pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2012 r., I BU 15/11; podobnie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 stycznia 2013 r., III AUa 1626/12).

Wykonywanie pracy na podstawie umowy zlecenia po ustaniu zatrudnienia z przyczyn leżących po stronie zakładu pracy, a przed datą zarejestrowania się w urzędzie pracy nie pozbawia osoby zainteresowanej możliwości ubiegania się o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 10 listopada 2015 r., III AUa 693/15). 180 - dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie musi trwać nieprzerwanie, gdyż tego nie warunkuje art. 2 ust. 3 ustawy z 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych, z treści którego wynika, że warunkiem uprawniającym do uzyskania świadczenia przedemerytalnego jest pobieranie zasiłku dla bezrobotnych przez okres co najmniej 180 dni, a ustawodawca nie sprecyzował kolejnego wymagania, że okres ten ma trwać nieprzerwanie i powinien przypadać po rozwiązaniu ostatniego stosunku pracy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 5 października 2015 r., III AUa 22/15).

Stanowisko powyższe podziela również Sąd Apelacyjny w Gdańsku, wskazując, iż nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego nie jest uzależnione od pobierania zasiłku dla bezrobotnych przez okres określony w art. 2 ust. 3 ustawy z 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych bezpośrednio po zakończeniu okresów wymienionych w art. 2 ust. 1 ustawy z 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 22 września 2015 r., III AUa 595/15).

Co istotne – i co trafnie przytoczyła ubezpieczona w odwołaniu – powyższe poglądy wpisują się w stanowisko wynikające z uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2013 r., III UZP 2/13, w której Sąd Najwyższy usunął dotychczasową rozbieżność w judykaturze tego Sądu nie dzieląc stanowiska, zgodnie z którym okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych wskazany w art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych musi przypadać po utracie zatrudnienia na warunkach określonych w art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Sąd Najwyższy podkreślił, że nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego nie zostało uzależnione od zarejestrowania się w urzędzie pracy w charakterze bezrobotnego bezpośrednio po utracie źródła utrzymania z przyczyn niezależnych od pracownika. Cytowana ustawa nie zawiera także przepisu, który pozbawiałby takie osoby prawa do świadczenia przedemerytalnego w przypadku poszukiwania nowego zatrudnienia lub jego podjęcia w okresie przed otrzymywaniem zasiłku dla bezrobotnych. Sąd Najwyższy wskazał, że wykładnia semantyczna, systemowa, teleologiczna i funkcjonalna prowadzą do konkluzji, że nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego nie jest uzależnione od pobierania zasiłku dla bezrobotnych, określonego w art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych, bezpośrednio po zakończeniu okresów wymienionych w art. 2 ust. 1 tej ustawy. Posługując się wykładnią językową art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, w którym nie przewidziano warunku bezpośredniego następstwa rozwiązania stosunku pracy i nabycia prawa do zasiłku dla bezrobotnych, Sąd Najwyższy przyjął, że podjęcie aktywności zawodowej w czasie między rozwiązaniem stosunku pracy, a nabyciem prawa do zasiłku nie stanowi przeszkody do nabycia prawa do świadczenia.

Zatem wykładnia tych przepisów wskazuje, że wykonywanie pracy na podstawie umowy zlecenia po ustaniu zatrudnienia z przyczyn leżących po stronie zakładu pracy, a przed datą zarejestrowania się w urzędzie pracy nie pozbawia osoby zainteresowanej możliwości ubiegania się o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał skarżącej prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 13 lutego 2016 r. tj. od dnia następnego po złożeniu wniosku o świadczenie.

Apelację od wyroku wywiódł pozwany zaskarżając go w całości, zarzucając naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 2 ust. 1 pkt 2 oraz art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych oraz prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie odwołania, względnie uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Uzasadniając swoje stanowisko skarżący podniósł, że w jego ocenie z treści przepisu art. 2 ust 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych jednoznacznie wynika, że okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych musi przypadać bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn wymienionych w ust. 1. Wykonywanie umowy zlecenia w okresie przypadającym po ustaniu zatrudnienia z przyczyn dotyczących zakładu pracy, a przed uzyskaniem statusu osoby bezrobotnej, wyklucza możliwość przyznania wnioskodawcy prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Powyższe - zdaniem skarżącego - potwierdza uzasadnienie projektu ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, jak również bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz sądów apelacyjnych. Celem ustawy, jak wskazuje ustawodawca jest określenie systemu wsparcia socjalnego dla osób z likwidowanych zakładów pracy, tracących prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego lub o najdłuższym stażu pracy znajdujących się w relatywnie trudnej sytuacji z uwagi na zwolnienie z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Dalej ustawodawca wskazuje, że osobom, które utraciły pracę nie z własnej winy, a przede wszystkim z powodu likwidacji, upadłości lub niewypłacalności pracodawcy w rozumieniu ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, proponuje się w pierwszym okresie po utracie pracy cykl działań aktywizacyjnych. Program) aktywizacji są określone w projekcie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku' pracy i polegają na ułatwieniach organizacyjnych i finansowych adresowanych dk pracodawców i bezpośrednio zainteresowanych osób, w celu pozyskania zatrudnienia w okresie 6 miesięcy od dnia rejestracji w urzędzie pracy (w tym subsydiowane zatrudnienie zt środków Funduszu Pracy na okres do 4 lat, połączone z dofinansowaniem utworzenia miejsce pracy). Osoby nabywające prawo do świadczenia przedemerytalnego w okresie tył pierwszych 6 miesięcy będą posiadać status osoby bezrobotnej i prawo do zasiłku dlć bezrobotnych. Po upływie 6-miesięcznego okresu pobierania zasiłku, o ile nie uda się uzyskać przez ten okres zatrudnienia, osoby te mogą złożyć wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego.

W niniejszej sprawie ubezpieczona, po rozwiązaniu stosunku pracy w (...) Sp. z o.o. w B. w dniu 30 czerwca 2015 r., z przyczyn określonych w art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, podlegała od 1 lipca 2015 r. do 10 lipca 2015 r. ubezpieceniom społecznym z tytułu umowy zlecenia i dopiero po tym okresie zarejestrowała się w urzędzie pracy i pobierała zasiłek dla bezrobotnych. Wobec powyższego, nie został spełniony jeden z warunków koniecznych dla przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego wskazany w art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, tj. pobieranie przez co najmniej 180 dni zasiłku dla bezrobotnych po rozwiązaniu stosunku pracy w sposób opisany w ust. 1 art. 2.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszej sprawy była ocena prawidłowości stanowiska organu rentowego w przedmiocie odmowy przyznania B. K. prawa do świadczenia przedemerytalnego na podstawie ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. Nr 120, poz. 1252).

We wskazanym powyżej zakresie Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, które mogłyby uzasadnić ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji, Sąd odwoławczy

oceniając, jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je za własne, co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, OSNAPIUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn. W myśl art. 2 ust. 3 tej ustawy, świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki: nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna (pkt 1), w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych (pkt 2), złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych (pkt 3).

Organ rentowy odmówił wnioskodawczyni prawa do świadczenia przedemerytalnego z uwagi na wykonywanie przez nią bezpośrednio po rozwiązaniu umowy o pracę (pod dniu 10 czerwca 2015 r.) z przyczyn nie dotyczących pracownika umowy zlecenia (1-10 lipiec 2015 r.). Pozwany podkreślił, że w jego ocenie, wymóg pobierania przez osobę określoną w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłku dla bezrobotnych przez co najmniej 6 miesięcy można uznać za spełniony wyłącznie wówczas, gdy świadczenie takie na rzecz ubezpieczonego następuje bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy.

Stanowisko powyższe skarżący podtrzymał w apelacji.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego stanowisko pozwanego jest błędne, albowiem językowe reguły wykładni prowadzą do wniosków zgoła odmiennych. Ustawodawca w powołanym przepisie nie posłużył się bowiem żadnym zwrotem wskazującym na konieczność bezpośredniego następstwa ustania stosunku pracy i pobierania zasiłku dla bezrobotnych, dlatego uznać trzeba, że sformułowany przez pozwanego wymóg zachowania ciągłości zdarzeń uzasadniających przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego ma charakter kryterium pozaustawowego. Ponad powołane w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wyroki Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 10 listopada 2015 r., w sprawie III AUa. 693/15, Sądu Najwyższego z 23 maja 2012 r., w sprawie I BU 15/11 i 2 lipca 2013 r., w sprawie III UZP 2/13, przywołać można także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2016 r., w sprawie II UK 165/15, w którym ostatecznie uznano, że oczywiste jest, iż ustawodawca nie przewidział warunku bezpośredniego następstwa okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych po rozwiązaniu stosunku pracy, a skoro tak, to można uznać, iż racjonalnie zmierzał do wyłączenia odmiennego potraktowania osób, które utraciły pracę z przyczyn leżących po stronie pracodawcy ze względu na chwilę zarejestrowania się jako bezrobotny lub podjęcia krótkoterminowego zatrudnienia przed zarejestrowaniem. W uzasadnieniu przedmiotowego orzeczenia wskazano, że „Sąd Najwyższy, wykładając art. 2 ust. 3 tej ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, przyjmował powstanie prawa do świadczenia przedemerytalnego po co najmniej 6-miesięcznym pobieraniu zasiłku dla bezrobotnych, bez potrzeby wykazywania ciągłego pobierania tego świadczenia po rozwiązaniu ostatniego stosunku pracy (w wyrokach z dnia 7 marca 2013 r., I UK 559/12; z dnia 3 lipca 2012 r., II UK 323/11 oraz z dnia 23 maja 2012 r., I BU 15/11, OSNP 2013 r. Nr 11-12, poz. 134). Ad casu przyjęto brak prawa do świadczenia przedemerytalnego osoby, która uzyskała status bezrobotnego dopiero po zaprzestaniu prowadzenia po rozwiązaniu stosunku pracy działalności pozarolniczej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2012 r., I UK 437/11 (OSNP 2013 r. Nr 11-12, poz. 135). Rozbieżność ta została usunięta w uchwale z dnia 2 lipca 2013 r., III UZP 2/13 (OSNP 2013 r. Nr 21-22, poz. 256). Sąd Najwyższy przyjął, że podjęcie aktywności zawodowej w czasie pomiędzy rozwiązaniem stosunku pracy, a nabyciem prawa do zasiłku nie stanowi przeszkody do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego. Przytaczając treść art. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych in extenso, wywiódł, że wynika z niego prawo do świadczenia przedemerytalnego

przysługujące nie tylko pracownikom, z którymi rozwiązano stosunek pracy z powodu likwidacji lub niewypłacalności pracodawcy, albo z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, lecz także osobom, które nie mogą znaleźć zatrudnienia po okresie ponad pięcioletniego pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, a także znajdującym się w podobnej sytuacji osobom prowadzącym pozarolniczą działalność gospodarczą po ogłoszeniu upadłości. Uwypuklił cel tych unormowań, odczytując je jako zapewnienie wsparcia socjalnego dla osób tracących źródło utrzymania z przyczyn od siebie niezależnych przed nabyciem uprawnień emerytalnych, które ze względu na wiek nie są w stanie skutecznie konkurować na rynku pracy. Taki cel ustawy został zresztą przedstawiony w uzasadnieniu projektu (Sejm IV kadencji, druk nr 2420), zatem Sąd Najwyższy wyprowadził tezę, że wspieranie aktywności takich osób, a nie propagowanie biernej postawy, uzasadnia przyznanie świadczenia przedemerytalnego, gdy po aktywnym poszukiwaniu osoba w wieku przedemerytalnym, nie ma rzeczywistej możliwości znalezienia zatrudnienia. W przepisach dotyczących zadań aktywizacyjnych przed zarejestrowaniem się (art. 2 ust. 5 pkt 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, art. 73 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia) Sąd Najwyższy dostrzegł brak obowiązku zgłoszenia się w urzędzie pracy bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, na rzecz podjęcia prób znalezienia nowej pracy (działalności zarobkowej) i otrzymywanie zasiłku dla bezrobotnych, gdy próby takie zakończą się niepowodzeniem. Reasumując, Sąd uznał, podobnie jak w wyroku z dnia 23 maja 2013 r., I BU 15/11, że nie jest konieczny bezpośredni związek czasowy między ustaniem stosunku pracy a pobieraniem zasiłku dla bezrobotnych”.

Wyprowadzona przez Sąd Najwyższy w powołanym wyżej orzeczeniu konkluzja odnosi się również do analizowanej sprawy.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego zaprezentowanych w wywiedzionej apelacji, jak również powołanych na ich uzasadnienie argumentów, a w szczególności treści projektu do ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, zważyć należy, że Sąd Okręgowy słusznie zauważył, że sporna kwestia występująca w niniejszej sprawie była już wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego i choć - co do zasady - orzeczenia Sądu Najwyższego nie wiążą sądów niższych instancji, to jednak w rozważanej sprawie, Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko i argumentację przyjętą przez Sąd Najwyższy w powołanych wyżej judykatach i przyjmuje ją za własną stając na stanowisku, że podjęcie przez ubezpieczoną zatrudnienia (na umowę zlecenia) bezpośrednio po ustaniu stosunku pracy z przyczyn nie dotyczących pracownika pozostaje bez wpływu na jej prawo do świadczenia przedemerytalnego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 3 lutego 2015 r., III AUa 411/14, Nr Legalis 1229587).

Reasumując, Sąd Apelacyjny podzielił oceną prawną dokonaną przez Sąd I instancji, zgodnie z którą odwołująca spełnia wszystkie przesłanki konieczne do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego i na mocy art. 385 k.p.c., uznając apelację pozwanego za niezasadną, orzekł, jak w sentencji.

SSA Grażyna Horbulewicz SSA Grażyna Czyżak SSA Barbara Mazur